

*Secret
Elements*

ÎN ADÂNCUL MĂRII

JOHANNA
DANNINGER

*Secret
Elements*

ÎN ADÂNCUL MĂRII

 EDITURA
UNICART

Pentru toți cei care pot simți
    magia cuvintelor scrise.
Nimic nu este mai minunat
decât propria-ți imaginație.
Aceasta aduce rândurile la
viață și transformă povestea
    în aventura ta personală.

CAPITOLUL 1

Cerul era înspicat cu norișori pufoși care alergau ca o turmă de miei pe fundalul de un albastru pal și parcă te îmbiau să te cuibărești în ei. Frunzișul tânăr al copacilor se legăna în adierea blândă a primăverii, întinzându-se spre lumina soarelui. Pretutindeni domneau armonia și seninătatea.

Iar eu ședeam pe un scaun din lemn, incredibil de incomod și care scârțâia îngrozitor, admirând peisajul idilic printr-o fereastră acoperită de amprente unsuroase. Îmi plimbam fără încetare mâinile pe marginea mesei din fața mea, cu lacul ei desprins la colțuri; o porțiune arăta de parcă aș fi mușcat în lemn de frustrare – ceea ce nici nu era atât de departe de adevăr.

– Jessica, ai putea, te rog, să rezumi în câteva cuvinte principiile teoriei evoluției formulate de Georges Cuvier?

„Super, oare ce-o mai fi vrând?” m-am gândit enervată.

Am ridicat privirile cu o încetineală studiată.

- Da, cred că aş putea.

Tipul era nou în şcoală şi de câteva zile îi ţinea locul profesorului de biologie care îşi rupsesse un picior la schi.

Era o adevărată problemă. Profesorii suplinitori lipsiţi de experienţă aveau nevoie de ceva timp până ce se lămureau că toată lumea putea avea un trai tihnit dacă mă lăsa pur şi simplu în pace. În afară de asta, era preferabil să nu fiu abordată cu numele meu real. Îl uram.

- Deci? Eşti amabilă să ne lămureşti? a întrebat suplinitorul după o scurtă pauză.

Îmi stătea pe limbă să răspund obraznic ceva de genul „stai calm“, dar am oftat doar plictisită.

- Cuvier a fost un susţinător al catastrofismului, am explicat. Conform acestei teorii, de-a lungul istoriei, viaţa pe Pământ a fost distrusă de mai multe ori de catastrofe de mare anvergură, iar în fazele care le-au urmat a luat naştere o viaţă nouă. Cuvier credea că Dumnezeu a recreat lumea după fiecare catastrofă, dar opera lui nu susţine această idee.

Preţ de un moment, profesorul a căutat o greşală în rezumatul meu. Era vizibil surprins că nu a găsit niciuna şi şi-a ascuns dezamăgirea sub masca unui zâmbet stupid.

- Să lăsăm teza creaţiei divine în grija colegilor mei teologi... ca să nu-i lăsăm fără materie de predat.

Lingăii și tocilarii au cotcodăcit aprobator, cum făceau de fiecare dată când li se părea că un profesor glumise. Niște prăpădiți.

- Hei, Blacky, a șoptit Gustav din spatele meu, am și eu o teorie - anume că tu te tragi dintr-un corb.

M-am lăsat pe spate cu tot cu scaunul meu scârțâitor și i-am răspuns în șoaptă:

- Dacă pe mine m-ar chema Gustav, aș prefera să nu emit teorii despre păsăret.

A tăcut. Probabil că avea să-i ia ceva timp până să priceapă aluzia la celebrul personaj Gustav din benzile desenate. Satisfăcută, m-am lăsat cu tot cu scaun la loc.

Degetele parcă s-au întors singure pe tăblia mesei, unde au început să zgârme lacul. Oja neagră de pe unghiile mele alcătuia un contrast țipător cu albul pe care mă străduiam să-l înlătur.

De fapt, îmi plăceau culorile. Îmi plăcea chiar și verdele-vomă cu care un țicnit vopsise ușile din interiorul școlii. Cu toate astea, începusem deja de niște ani buni să mă îmbrac doar în țoale de culoare închisă. Preferabil negre. Părul roșu mi-l ascundeam într-o căciulă tot neagră. Dacă nu stai chiar în fața casei Hundertwasser, care e atât de colorată, purtând acest tip de îmbrăcăminte ai un mare avantaj - nu ieși în evidență. Iar eu învățasem că asta îmi ușura mult viața.

OK, să zicem că treaba cu a nu ieși în evidență nu funcționa chiar de fiecare dată în cazul meu. În clasa a noua l-am băgat cu capul în lada de gunoi pe Steffen Grübers, colegul meu. N-a contat că era cu un an mai mare și cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine. Îmi smulsese căciula de pe cap, iar la faza asta nu mai știam de glumă.

Partea bună a fost că, din acel moment, toată școala a priceput că era mai bine să nu se pună cu mine. Toată lumea o știa pe fata cu părul roșu ca focul, îmbrăcată în negru, și o bârfea din greu – asta fiind partea proastă a lucrurilor. Însă bârfa nu mă deranja. Faptul că ajunseseam să fiu considerată o marginală cu probleme de socializare avea o serie întreagă de avantaje. Toată lumea mă ocolea și se limita, precum Gustav Gans, la comentarii cretine.

În general mă lăseau în pace și învățasem să ignor privirile curioase care mă urmăreau prin toată școala. Toți așteptau, morți de curiozitate, să asiste la un alt moment de nebunie totală din partea mea, însă nimeni nu avea curajul să mă provoace. Nici eu nu aveam chef să le mai ofer vreun show amatorilor de senzații tari. Pur și simplu nu-mi puteam permite o altă greșală. Mai ales după ultimul incident de la ora de sport, cu o minge de volei și buza de jos însângărată a Veronikăi Glas, în urma căruia mă pricopsisem

cu o convocare la director care îmi spusese niște chestii foarte clare:

- Dacă mă mai găsesc nevoit să te chem aici fie și o singură dată, ai zburat din școală!

Am fost șocată. Totul ar fi fost pierdut dacă m-ar fi exmatriculat. Eram în clasa a douăsprezecea, bacalaureatul era la doi pași și reprezenta permisul meu pentru viitor. Pentru o viață în care doar eu singură aveam dreptul să decid ce voiam să fac.

Eram orfană și timp de șaptesprezece ani am fost nevoită să mă supun deciziilor serviciilor sociale și unor educatori oarecare. În acea toamnă urma să împlinesc optsprezece ani, iar asta însemna primul pas spre independență. Până la absolvirea școlii mai puteam beneficia de grija statului în orfelinat. Mulțumesc mult.

Dar să nu fiu nedreaptă. Oferta conducerii orfelinatului de a mai rămâne acolo până la bacalaureat îmi convenea. Puteam economisi niște bani și mă puteam concentra întru totul asupra pregătirii pentru examene.

M-am uitat din nou pe fereastră, contemplând norișorii pufoși care se rostogoleau la orizont.

Încă puțin și aveam să fiu la fel de liberă ca ei.

Viața mea cotidiană nu era deloc spectaculoasă. Ca de obicei, de la școală mă întorceam cuminte

la orfelinat, luam prânzul cleios care din motive misterioase avea mereu gust de morcovi, iar apoi mă apucam de teme în sala unde, chipurile, eram supravegheați în timp ce învățam.

În realitate se întâmpla foarte rar să ne supravegheze cineva. În sală domnea o dezordine cumplită creată de o grămadă pestriță de adolescenți total dezinteresați de teme. Cu excepția unei minorități, care mă includea și pe mine, obligată să se descurce cumva în acest haos. Într-un colț ședea o pedagogă care considera că-și făcea treaba dacă nu se lăsa cu bătaii și răniți.

Poate că ar trebui să precizez că locuiam într-un orfelinat pentru „copii dificili”. Aici erau adăpostiți copii pe care nu-i voia nimeni, dar care nu comiseseră delictе suficiente de grave pentru a ajunge la centrele de corecție. Apoi mai erau copii din medii sociale defavorizate, pentru care aici era mai bine decât acasă, la părinții lor drogați, dar care nu realizau acest lucru. Plus cei cu probleme psihice – care reușeau, din diverse motive, să scape de internarea într-o clinică specială.

Eu însămi eram probabil un amestec din toate astea și nu știu dacă părinții mei erau drogați, pentru că nimeni nu-i cunoștea. Eram un așa-numit copil abandonat.

Pe vremuri trăisem cu ideea romantică a unui coș de răchită în care plutisem în josul unui râu,

așezată în el de o mamă care voia să mă pună la adăpost de o mare nenorocire și care plângea cu lacrimi amare în timp ce eu pluteam spre necunoscut.

Adevărul sec este că am fost abandonată imediat după ce m-am născut, pentru că mama nu mă voia. Motivele nici nu mai contează.

Încetasem demult să mai pun întrebări, oricum nimeni nu-mi putea da vreun răspuns și, între timp, știam sigur că nici nu voiam să mai aflu. E mai bine să nu ai familie decât să ai una cum erau cele ale colocatarilor mei.

Un avion de hârtie m-a lovit în cap. Fără să ridic privirile din cartea de matematică, l-am mototolit cu o mână și l-am aruncat pe jos. Lângă mine au izbucnit râsete, însoțite de „sorry, Jay!“. Am acceptat scuzele ridicând scurt degetul mijlociu, apoi m-am concentrat din nou asupra manualului.

La orfelinat nu mă ocoleau ca la școală. Copiii de aici nu erau niște răsfățați de bani gata care-și rezolvau conflictele pârându-i pe alții la profesori. Își duceau luptele singuri, verbal sau fizic. Iar colocatarii mei nu se temeau de mine, ci mă respectau. Cu toate că la orfelinat eram considerată o ciudată pentru că evitam pe cât posibil compania altora, toți mă vedeau ca pe egala lor. În plus, știau că orice fel de conflict cu mine era imposibil de câștigat.

De abia ce-mi făcusem temele și îmi împachetasem lucrurile în rucsacul uzat, că l-am văzut cu coada ochiului pe Dennis, care se apropia agale de mine. Am oftat încet.

Nu el!

Dennis era cu un an mai mic decât mine și se considera un fel de Justin Bieber al orfelinatului. Majoritatea fetelor îl adulau și se milogeau de el să le pună pe așa-zisa lui „bitch list”. Lista exista într-adevăr și, de parcă n-ar fi suficient de aiurea, acest pseudo-gangster în miniatură își băgase-n cap să-mi ofere locul de onoare pe ea. Ar fi trebuit să priceapă, cel târziu după ce se alesese cu un ochi învinețit, cam ce credeam eu despre chestia asta, dar, deși de abia se vindecase, părea că tot nu înțelesese mesajul.

Eram pe punctul de a mă ridica de la locul meu când Dennis mi-a barat calea.

- Hei, tu! m-a salutat cu tonul lui obișnuit, cântat, care probabil se voia erotic. Eh? Ai terminat de tocit?

- Uau! am exclamat uluită. Te-ai prins de unul singur? Sunt profund impresionată.

Dar Dennis era imun la sarcasm.

- Ce faci azi? a întrebat.

- Nimic ce ar putea avea vreo legătură cu tine. Își trecu mâna prin părul blond, tuns castron.

- Mmm... N-ai chef să ieși cu mine în oraș? Știu o cafenea tare care...

- Dispari! l-am întrerupt cu pumnul strâns demonstrativ. Sau vrei să-ți mai explic o dată cum stă treaba?

- Haide, Jay! Am pornit cu stângul. Hai să o luăm de la capăt!

„Incredibil!“

M-am ridicat cât eram de înaltă, astfel încât mă uitam de sus în jos la piticul miorlăit. Mi-am mijit ochii și i-am străpuns cu privirea fața de ratat.

- Dacă te mai apropii vreodată de mine, îți garantez că o să ți se învinețească și altceva, nu doar ochiul. Crede-mă! Mi-am luat rucsacul în spate. Acum cară-te până nu vomit pe tine din greșeală.

Instinctul de conservare l-a făcut să se dea din calea mea. Celelalte instincte prezente în creierul lui atrofiat l-au făcut să rânjească prostește.

- Crede-mă, scumpo, că pierzi ceva fenomenal.

„Tipul e dus cu pluta!“

Nu era înțelept să pornești o încăierare sub ochii pedagogului. La urma urmei, el era responsabil să nu se întâmple nimic, așa că preferam să mă stăpânesc și să-mi păstrez puterile pentru momentele în care aș fi mers prin locuri nesupravegheate și aș fi pățit chestii similare.

În loc să-i trag lui Dennis un picior în boașe, m-am întors către una dintre fostele lui care, din păcate, aflase doar târziu de „bitch list“.

- Kathrin, tu ce părere ai? E chiar atât de fenomenală chestia aia pe care o cară Dennis după el?

- Cum să nu! Aproape că mi-au dat lacrimile la cât de mică era!

Perfect. Niciodată să nu subestimezi răutatea unei inimi zdrobite.

Toți cei de față au început să behăie de râs, în timp ce Dennis s-a înroșit la față. Am trecut pe lângă el cu un rânjet răutăcios, în timp ce urletele scandalului care a urmat răsunau prin tot coridorul.

CAPITOLUL 2

Era sâmbătă, o sâmbătă minunată pe deasupra. Aprilie e, după cum se știe, o lună foarte capricioasă, iar în ziua aia părea că voia să-și arate partea cea mai frumoasă.

Mă bucuram teribil că reușisem să scap din sălile înăbușitoare ale orfelinatului. Conștientă de obligațiile pe care le aveam, anunșasem supraveghetorii înainte de masă că voiam să ies și promiseseam să mă întorc până la cină. Am trecut scurt pe la biblioteca municipală, apoi m-am dus la Grădina Botanică. Acest parc foarte întins fusese dintotdeauna refugiul meu preferat.

Îmi petrecusem aproape toată viața în oraș și detestam jungla de beton infestată de gaze de eșapament. Zgomotul era mereu asurzitor, oamenii erau întotdeauna grăbiți, iar fiecare colț de stradă putea îngrozitor.

În mijlocul grădinii aveam sentimentul că puteam respira în voie. Zgomotul traficului se auzea în continuare, dar foșnetul copacilor înalți

din jurul parcului mă ajuta să uit aproape instantaneu de gălăgia mașinilor și a claxoanelor. Copacii, împreună cu straturile de flori parfumate și tufele exotice, alcătuiau o stea în centrul căreia se afla o splendidă fântână arteziană din piatră albă.

M-am așezat turcește pe una dintre băncile din jurul fântânii și preț de o clipă am savurat liniștea cu ochii închiși. Chiar dacă nu eram singura care venise aici – vremea frumoasă atrăsese mulți oameni în parc – susurul apei și ciripitul păsărilor m-au învăluit cu o senzație de liniște binefăcătoare. Totul părea să se afle într-o stare de armonie și echilibru, așa cum doar natura reușește să fie. Am tras adânc în piept aerul cald, cu aromă de pământ și de vară, vara care deja bătea la ușă. Mi se părea că simțeam mirosul apei limpezi și proaspete a fântânii. O adiere ușoară mi-a scos o suviță de păr din căciulă, făcând-o să danseze și să-mi gâdile obrazul, dar am lăsat-o să se bucure de micul ei dans cu vântul.

Dintr-odată, viața mi s-a părut mai puțin frustrantă. Aceste clipe fericite trăite în parc îmi arătau tot mereu că mai aveam multe de descoperit.

Am deschis ochii, oftând încetișor. Apoi am scos din sac ultima achiziție de la bibliotecă și am deschis cartea în poală. N-a trecut nici măcar un minut și lectura m-a acaparat cu totul.

Pierzi foarte ușor noțiunea timpului atunci când răsfoiești paginile unei cărți interesante, așa că nu pot să spun cât a durat până să observ că lângă mine se așezase cineva – cineva care mă privea fix și fără nicio jenă.

M-am întors furioasă spre musafirul nepoftit de pe bancă, dar m-am relaxat imediat. Lângă mine nu se afla un tip care voia să mă agațe, ci o bătrână inofensivă care-mi zâmbea prietenos și nu părea deloc jenată că o surprinsesem privindu-mă.

Căldura pe care o emana m-a determinat să-i zâmbesc la rândul meu. Deși nu o mai văzusem niciodată, am simțit imediat o simpatie sinceră față de ea, și chiar mai mult decât atât. Știam, fără nici cel mai mic dubiu, că puteam avea încredere în ea. Tocmai asta m-a uluit, ba chiar m-a speriat profund. Pentru că, dacă am învățat ceva în viața mea, era tocmai că încrederea trebuia acordată cu mare zgârcenie. Prea des îmi fusese înșelată, așa că ajunsesem să nu mă mai încred decât în mine însămi.

Am studiat-o pe femeia care continua să zâmbească. Privind-o mai atent, mi s-a părut că nu era totuși atât de bătrână. Părul ei alb ca zăpada te făcea să te gândești la o vârstă înaintată, dar era foarte ondulat și viguros pe umeri, cum nu prea vezi la femei trecute de șaptezeci de ani. Tenul deschis la culoare era neted și în același timp străbătut de cute subțiri. Mai ales partea

din jurul gurii și din zona ochilor părea a unei femei care-și petrecuse mulți ani rîzînd, iar ochii ieșeau în evidență prin frumusețea lor. Nu mai văzusem niciodată ochi atît de albaștri și de pătrunzători, plini de forță și de energie ca viața însăși. Cu cît o priveam mai mult, cu atît mai greu îmi era să-i estimez vârsta. Mi se părea cît se poate de ciudat.

- Neobișnuită lectură pentru o fată atît de tînără, a observat femeia.

Mi-a luat o secundă să mă adun.

- Ăăă... Păi, mă rog, pe mine mă interesează subiectul, am explicat.

- Teoria câmpurilor cuantice?

- Da. Fizica particulelor mi se pare teribil de interesantă.

Mi-am schimbat cu o oarecare stîngăcie poziția.

- Mai ales, pentru că mai sunt atâtea lucruri pe care nu le înțelegem.

Femeia și-a înclinat puțin capul.

- Dacă Dumnezeu a creat lumea, cu siguranță că nu a căutat să o facă în așa fel încît să o înțelegem cu ușurință.

- Ăsta e un citat din Albert Einstein, am constatat surprinsă.

Femeia a dat din cap aprobator.

- Îl admir pe Einstein, am spus. E un fel de erou pentru mine. Aș fi vrut să-l pot cunoaște.

- Da, Einstein a fost un om demn de toată admirația, mi-a dat ea dreptate, ca și cum l-ar fi cunoscut personal pe marele fizician. Omenirea îi datorează mult.

- Așa e.

Străina și-a îndepărtat o șuviță albă de pe frunte.

- Cum te cheamă, draga mea?

A fost cât pe ce să-i spun numele meu adevărat, pe care-l uram, dar m-am răzgândit.

- Jay.

- Jay, a repetat ea. Un nume foarte neobișnuit.

Mi-a întins mâna.

- Eu mă numesc Danu.

- Și ăsta e un nume neobișnuit, am răspuns zâmbind și am strâns mâna întinsă.

În clipa în care am atins-o, am simțit niște furnicături ciudate. O căldură plăcută a început să-mi urce din vârfurile degetelor de-a lungul întregului braț. Am privit-o uluită pe Danu, dar ea continua să zâmbească și apoi și-a retras încețitor mâna.

Ce a fost asta?

- Mă bucur foarte mult că te-am cunoscut, a mai spus ea și s-a ridicat. Din păcate, acum trebuie să plec, dar îți doresc distracție plăcută cu particulele și materia.

- Mulțumesc, chiar mă distrez, am răspuns politicoasă.

M-am uitat la îmbrăcămintea ciudată purtată de Danu și pe care până în acel moment nici nu o observasem. Rochia ei semăna cu un sari, acea fâșie de material în care se înfășurau femeile indiene, doar că nu era atât de colorată și de împodobită, ci din in simplu. Era lungă până la pământ, iar când Danu s-a ridicat, mi s-a părut că i-am văzut picioarele goale. Femeia părea să observe uimirea pe care mi-o stârnise îmbrăcămintea ei. Mi-a făcut veselă cu mâna și a dat să plece.

În clipa aceea am observat ceva ce sclipea lângă mine pe bancă; era un lăntșor de argint. Am luat în grabă bijuteria și am sărit în picioare.

- Stați! am strigat cu voce tare. Ați pierdut ceva!

- Ba nu, chiar dimpotrivă, a răspuns Danu misterios și mi-a făcut cu ochiul. E un cadou pentru tine.

M-am holbat uluită la lăntșorul din mâna mea. De el era prinsă o amuletă rotundă, care părea foarte veche. Mi-am dat seama că, de fapt, nu era din argint, însă nu am putut identifica materialul respectiv.

Am scuturat din cap și i-am întins lui Danu lăntșorul.

- Nu pot să accept așa ceva.

- De ce nu?

- Sunt sigură că amuleta e foarte valoroasă.

- Ei, cu siguranță că e valoroasă. Dar de ce să nu o poți accepta?

- Nici măcar nu ne cunoaștem!

Danu a scos un sunet de reproș.

- Ai de gând să pui la îndoială decizia unei femei bătrâne? Acum ia-o și ai grijă de ea!

Am dat din nou din cap.

- Dar...

- Cu plăcere, a spus Danu fericită, apoi a stat pe gânduri câteva clipe. De altfel, iată ce a mai spus Einstein: *Imaginația e mai importantă decât cunoașterea, deoarece cunoașterea e limitată.* Ține minte fraza asta, draga mea! Nu toate minunile acestei lumi pot fi explicate prin formule matematice. La revedere, Jessica!

Și cu asta a plecat. M-a lăsat cu o bijuterie veche și cu sprâncenele ridicate de uimire. Și întrebându-mă de unde îmi știa numele adevărat. Însă Danu dispăruse deja la cotitura aleii înainte ca eu să fi realizat ce spusese.

- Mulțumesc, am șoptit și am închis în pumn cea mai prețioasă bijuterie pe care o posedasem vreodată.

Seara, la mine în cameră, am așezat amuleta misterioasă pe plapuma de pe pat. Colega mea de cameră, Birgit, plecase deja la cină. De fapt, se prefăcea că mănâncă. Birgit suferea de niște

probleme foarte serioase legate de alimentație. Așadar, eram singură în cameră și complet absorbită de amuletă.

Avea un diametru de aproximativ cinci centimetri și pe ea erau gravate patru simboluri care aminteau de rune, dar erau mai alambicate. Niște petale de flori filigranate se înlănțuiau în jurul simbolurilor într-un aranjament simetric, alcătuiind un foarte frumos motiv floral.

Mi-am trecut fascinată degetul arătător peste metalul necunoscut. Cu toate că, între timp, nu mai eram sigură că metalul chiar era metal. La pipăit părea mai degrabă un fel de piatră. Am cântărit bijuteria în mână.

„Nu, o piatră de dimensiunea asta ar fi mai grea.“

De pe coridor se auzeau hohote de râs. Am vârât imediat amuleta în buzunarul din față al jachetei și am lăsat-o acolo până când toate zgomotele din jur au amuțit.

Danu îmi spusese să am grijă de bijuterie și exact asta aveam de gând să fac. Ce bine că făcusem rost, cu câțiva ani în urmă, de un seif provizoriu în care să-mi țin banii economisiți cu trudă! Era vorba de o cutie veche de biscuiți pe care o ascundeam în gaura de sub una dintre scânduriel dușumelei pe care se afla noptiera mea. Nu fusese ușor să desprind scândura fără ajutorul unor unelte

corespunzătoare, și cu siguranță că nu fusese foarte sănătos să scot chestia aceea prăfoasă pe care acum niște decenii cineva o numise izolație. Dar efortul meritase, iar acum, că știam că amuleta era în siguranță, am plecat la cină fără alte emoții.

Din păcate, după masă nu am mai avut ocazia să scot bijuteria din ascunzătoare, pentru că Birgit nu dădea semne că ar fi intenționat să mai părăsească în seara aceea camera. Nici chiar pentru a vomita a doua oară. Se chinuia de o săptămână cu una dintre revistele acelea de modă în care niciun manechin nu pare să cântărească măcar patruzeci de kile.

- De ce te tot uiți la mizeriile astea? am întrebat-o în timp ce-mi puneam jacheta. Duduile astea slăbănoage arată de toată jena.

Birgit și-a făcut gura pungă, jignită.

- Fie nu ai niciun fel de simț estetic, fie ești pur și simplu invidioasă.

„Da, sigur...”

- Invidioasă? am pufnit. Pe scheletele astea ambulante? Nu, chiar nu. Eu una mă bucur că am sâni și fund. Așa se vede că-s femeie. Am tras fermoarul care sus, pe piept, se cam întindea și mi-am umflat pieptul, drept dovadă. Pe ale tale unde le-ai ascuns?

Pentru cineva care de obicei se îmbrăca în țoale mai largi, aveam gura cam mare.

- Ține-ți fleanca, Jay! a șuierat Birgit. Sau te încui azi afară.

- Știi că nu m-ar opri, am răspuns cu calm și am deschis singura fereastră a camerei.

Aerul nopții era răcoros. M-am așezat pe pervaz și m-am întors cu picioarele în afară. Eram la etajul doi.

- Hai, mă... pe bune?! a insistat Birgit furioasă. N-am chef să dorm mereu cu fereastra deschisă doar pentru că tu te duci la agățat! Ce se întâmplă dacă ne trezim cu un hoț? Dacă nu încetezi cu chestia asta, te spun direcțiunii!

M-am întors enervată. Aproape că mă apuca nostalgia privindu-mi colega de cameră în cămașa ei înflorată de noapte, certându-mă dintre perne doar pentru că încălcam puțin regulamentul instituției.

- În primul rând că nu mă duc la agățat, ci lucrez într-un bar. În al doilea rând - ce-mi faci mie, îți fac ție. Dacă mă torni, probabil că o să mă scape gura în legătură cu ascunzătoarea unde-ți ții rezerva de laxative.

Birgit a deschis gura.

- Bazinul de la a treia toaletă în stânga, am spus, închizându-i gura instantaneu. În al treilea rând... ce să-ți faci un criminal?! Nici măcar n-ai carne pe tine!

Recunosc că am fost cam a dracului. M-am desprins cu o rotire rutinată de pervazul ferestrei și

am aterizat silențios lângă vechiul jgheab care ducea de la fereastra noastră direct în jos. M-am cățarat pe el pentru că așa ajungeam mai repede în curtea din spate a orfelinatului decât pe scări. Folosisem deja atât de des această ieșire, că știam pe de rost fiecare centimetru al jgheabului. Chiar că era practică țeava asta de metal.

Gardul înalt de sârmă care înconjura terenul orfelinatului nu mă putea împiedica să ajung neobservată în orașul cufundat în noapte. Cineva tăiasse sârma într-un loc, astfel că acolo gardul putea fi dat la o parte ca o draperie și puteai ieși aproape confortabil.

Localul în care lucram nu era departe de orfelinat, mai ales dacă o luam pe diverse scurtături care duceau prin curtea din spate a unei brutării, de-a lungul garajelor unui bloc de locuințe și prin două străduțe lăturalnice înguste. Nu erau locuri prea plăcute pentru o fată de șaptesprezece ani care umbla noaptea singură printr-un cartier populat de o grămadă de drogați. Dar nu mi-era teamă, pentru că eram convinsă că mă puteam descurca în orice situație. În plus, aveam o doză de spray cu piper în buzunarul jachetei.

Nu aveam mult de mers până la *Green Goose*. Birgit nu greșea prea mult când spunea că lucram de fapt ilegal. Însă și proprietarul barului, și eu aveam de câștigat de pe urma acestui aranjament

fără contract. Eu nu-i spuneam că eram minoră, iar el nu plătea contribuții sociale pentru mine.

- Salut, Karl, toate-n regulă? l-am salutat pe uriașul îmbrăcat în negru care păzea ușa de intrare.

- Jay, a dat el din cap.

Mai mult nu puteam cere. Karl vorbea mai degrabă prin bicepsii.

Pe coridorul de lângă garderobă m-a întâmpinat bubuitul bașilor. Muzica era dată exagrat de tare, deși clienții nu se înghesuieră în local. Probabil că se schimbaseră iarăși DJ-ul, iar cel nou era atât de entuziasmat de treaba eroică pe care o făcea, încât voia să savureze fiecare decibel.

Ușa depozitului din față s-a deschis pentru a face loc unei cutii de carton din spatele căreia s-a ivit apoi capul cu bucle castanii al colegei mele Sina. Nu-i era deloc ușor să care cutia, așa că m-am grăbit să-i vin în ajutor.

- Mulțumesc, Jay, a icnit Sina. Chestia asta e mai grea decât credeam.

Împreună am cărat cutia în încăperea principală și am ridicat-o pe teighea.

- Ce e înăuntru? am țipat eu, încercând să mă fac auzită în vacarm.

Sina a scos din cutie niște suporturi pentru pahare. Erau roșii și aveau forma unei guri care săruta, iar de-a curmezișul era trântit numele unei noi băuturi alcoolice.

- Am încercat chestia asta... e proastă ca dracu'!
am spus.

- Ce?

- CHESTIA... Stai puțin!

Am traversat ringul de dans îndreptându-mă spre locul DJ-ului, unde se afla, după cum bănuisem, un tinerel pe care nu-l cunoșteam. Unul din categoria celor care în timpul zilei fac practică la departamentul de bucătărie al unui magazin de mobilă, iar după apusul soarelui își imaginează că se transformă într-un fel de zeități ale consolei, cărora nu le rezistă nicio tipă. Individul părea într-adevăr superîncântat să vadă primul fan; s-a îngrozit însă când i-am scos din priză aparatura.

- Hei! Ce faci? a strigat în liniștea binefăcătoare.

De la tejea s-au auzit chicotele amuzate al Sinei.

- Vezi tu clienți pe aici? l-am întrebat pe individul cu coșuri de puber pe frunte.

A privit rapid în jur și a dat din cap.

- Încă nu.

- Atunci încetează să ne mai asurzești! Până la unsprezece oricum nu ai de ce să te dezlănțui. Oamenii vin și mai întâi vor să stea de vorbă. Așa că dă afurisita aia de muzică mai încet!

- Puteai să-mi spui chestia asta normal.

I-am ignorat văicăreala și m-am întors la Sina pentru a o ajuta să așeze noile suporturi

pe mese. De parcă le-ar fi folosit careva aici... *Green Goose* nu era un club de fițe. Era o cârciumă mai mare, cu un ring de dans, dar unde majoritatea nu venea decât ca să bea. Mobilierul din lemn de culoare închisă era uzat. Tot barul era destul de întunecat.

- Cum a fost la lucrarea de la chimie? m-a întrebam Sina în timp ce așezam gurițele pe mese.

Am ridicat din umeri.

- Am greșit două probleme. Îmi vine să-mi dau palme. Greșeli din neatenție, asta au fost.

- Nu fi așa severă cu tine! Oricum ai scris de zece, ca de obicei.

- Să vedem.

Sina era singura din local care îmi știa vârsta reală. Era și singura care știa despre mine mai multe decât cum mă cheamă. Aveam cu ea o relație care se apropia de ceva ce putea fi numit prietenie, deși nu ne întâlniserăm niciodată în afara jobului. Ajunsesem să vorbesc cu ea încă din prima zi și ne înțeleserăm bine. Nu numai pentru că Sina era studentă la fizică, adică făcea exact ce visam eu să fac într-o bună zi, ci și pentru că ne plăceau aceeași muzică și aceleași filme și aveam destul de frecvent aceleași opinii. Cu atât mai simpatică îmi devenise în seara în care îl îndesase pe un client nesimțit cu capul în chiuveta în care se clăteau paharele.

Zeul muzicii din acea seară băgase din nou ștecherul în priză, dar mi-a respectat cuminte indicațiile privind decibelii.

- Cred că deocamdată e suficient, a spus Sina după ce așezaserăm cam jumătate din conținutul cutiei pe mese.

A băgat cutia sub tejghea, apoi a adus două sticle de *Pils*. Patronului nu-i prea plăcea să audă că barmanișele se serveau din prețioasele lui băuturi alcoolice, dar Sina și cu mine nu ne sinchiseam. Pentru noi devenise un fel de ritual. În fiecare seară, înainte să înceapă haosul nopții, și apoi la sfârșit, după ce Karl îi dădea afară pe ultimii amatori de petreceri, ciocneam câte o bere.

Privirile mi-au căzut asupra tatuajului de pe încheietura mâinii drepte a Sinei. Știam că-l avea dintotdeauna și mă întrebam de multe ori dacă nu era extrem de dureros să-ți maltratezi în felul ăsta pielea fină de deasupra venelor. Însă, în acea zi, tatuajul mi-a atras atenția din cu totul alte motive. Simbolul întortocheat cu dungi subțiri mi se părea foarte cunoscut.

- Ce reprezintă tatuajul? am întrebat, după care am luat o înghițitură din berea rece.

Sina și-a privit încheietura de parcă ar fi trebuit să verifice la ce tatuaj mă refeream.

- Ah, ăsta.

A ridicat din umeri.

- Habar n-am. Simbolul era expus în salonul de tatuaje și pur și simplu mi-a plăcut.

- Nu te-ai întrebat niciodată ce reprezintă?

- Nu. O fi vreun design propriu al tipului.

Am dat din cap.

- Sau e din tibetană și înseamnă „capră tâmpită“.

Sina a râs, iar eu eram aproape dezamăgită. Fusesem destul de sigură că tatuajul semăna cu simbolul de pe amuleta mea. Dar poate că mă înșelasem.

Au început să apară și celelalte barmanițe și, odată cu ele, primii clienți. Seara a început s-o ia în direcția obișnuită și n-am mai avut timp să mă gândesc la simboluri bizare. Era o seară de sâmbătă foarte obișnuită în barul *Green Goose*.